

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landsthinget. № 115

Anden Session.

45de Møde.

Onsdagen den 11te December.

(Fortsat).

Formanden (fortsat): Efter Dagsordenen gaae vi dernæst over til tredie Behandling af Forslag til Lov, hvorved Landboernes Forpligtelse til at rydde Brandsteder indskrænkes. Der er intet Ændringsforslag stillet. Den ærede 3die Landsthingsmand for 5te Valgkreds har Ordet.

Dreier: Da jeg ved Sagens anden Behandling antydede Ændringsforslag til Lovudkastet, saa skylder jeg med et Par Ord at oplyse, hvorfor jeg desuagtet ikke er fremkommen med noget Ændringsforslag, skjøndt jeg ikke troer at have savnet Medhold idetmindste deels viis i de af mig udtalte Ansæelser. Jeg er nemlig ved gjentagen Overveielse kommen til den Overbeviisning, at den Ordning af Brandvæsenet paa Landet, som jeg ønsker, men som efter min Mening mere forstyrres end fremmes ved Lovudkastet, ikke kan naaes ved blotte Ændringer i Forslaget, men at der til Diemedets Opnaaelse vil udtræves et saa godt som aldeles nyt og fuldstændigt Forslag, og et saadant, om det endogsaa, hvorom jeg dog tvivler, kunde knyttes til nærværende Forslag, har jeg dog ikke, uagtet den af den ærede 6te Landsthingsmand for 6te Kreds (Holberg) givne Anviisning, fundet Anledning til at fremkomme med. Valget er saaledes nu blot imellem enten at antage Lovforslaget, saaledes som det foreligger, uforandret, eller aldeles at forkaste det, og jeg maa da nu være af den Formening, at man gjør rettest i at vælge det sidste Alternativ, medmindre jeg ved de Forhandlinger, som idag maatte finde Sted, skulde komme til en anden og bedre Overbeviisning. Hvis Forslaget var kommet heril Thinget i dets oprindelige Form,

saaledes at det blot tilsigtede en Forandring i Forordningen af 27de Mai 1848, og altsaa blot gif ud paa en Lemping for den Klasse, hvis Stilling i Almindelighed er mindre god og ofte slet, nemlig Huusmandsclassen, skulde jeg have havt mindre imod at gaae ind derpaa, skjøndt ogsaa dette vilde have havt sine Betænkkeligheder. Men efterat man har forladt det og er gaaet over til en Forandring i en anden Anordning, nemlig Brandanordningen af 29de Februar 1792, og har revet en Bestemmelse ud deraf, uden at sætte noget Andet eller bedre istedet, kan jeg ikke finde nogen Grund til at gaae ind derpaa. Hvis det oprindelige Forslag var bibeholdt, vilde det heller ikke i sine Følger have havt den Betænkkelighed; thi da var det, som sagt, blot Huusmændene, der vilde være blevne frie for Rydningsarbejde, og Huusmandsarbejdet ved denne Leilighed er Gangarbejde, og det er i ethvert Tilfælde det Slags Arbejde, som vedkommende Brandlidte lettest vil kunne faae udført, ialfald for Betaling, medens Kjørjelsarbejdet, som Gaardmændene skulle udføre, er det, som man paa mange Steder endogsaa neppe for Betaling vil kunne faae udført. Det er blot disse Par Ord, jeg for Diebliffet skal tillade mig at udtale.

Thalbitzer: Af de ærede Landsthingsmænd, der have udtalt deres Meninger i denne Sag, maa man jo især tage Hensyn til dem, som have ytret, at der let kunde opstaae Skade eller Fare for den offentlige eller den almindelige Sikkerhed, naar denne Forpligtelse til at rydde Brandsteder indskrænkedes, saaledes som dette Lovforslag har paabudt. Jeg kan nu ikke være af denne Mening; thi ved Udhyttersteder vil der ordentligviis ikke kunne skee Skade eller være nogen egentlig Fare; der vil Ilden jo ikke kunne gjøre nogen Skade, fordi den ikke er saa aldeles sluffet i Grunden. Hvad